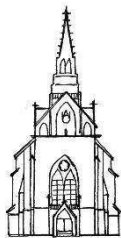

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

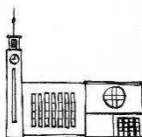
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2017 (XIX). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

1. květen = 1. máj

Na tento den připadá nejen v České republice Svátek práce. Tento svátek byl od nepaměti spojen s láskou, plodností a začátkem jara. Vázaly se k němu lidové zvyky, jako „polibek pod rozkvetlou třešní“ (nepolíbené ženě prý hrozilo, že do roka uschne). Velké oblíbené na vesnici se těšilo stavění májky, v podobě stromu zbaveného větví. Zanechá se mu jen špička a ta se ozdobí pentlemi a květinami. Mládenci ji stavěli před domem milované dívky a za hrdinství se považovalo, když ji přes noc uchránili před ničivými útoky případných rivalů.

Od konce 19. století byl ustanoven ve Spojených státech amerických Svátek práce jako důsledek stávkových dělníků za ustanovení osmihodinové pracovní doby. U nás v letech komunistické diktatury měla oslava tohoto svátku výrazně politický charakter. Většina nás starších má v živé vzpomínce povinnou účast v májovém průvodu. Davy lidí měly jásavě projít před tribunou na náměstí a vzdát tak hold KSČ, jako dík, že nás tak skvěle zaopatřila. Revolta mládeže se projevovala spontánním pořádáním tzv. majálesů, které se však neobešly bez následných represí. Sama jsem to zažila v roce 1967, kdy jsme šli v Praze po večerních bohoslužbách u Martina ve zdi na Petřín a tam zpívali spirituály typu „my to vyhrajem“. Nohsledi STB nafotili skupiny účastníků a jejich další pomahači pak podle rozpoznávaných tváří hledali, koho potrestat až i vyloučením ze studia.

„Byl pozdní večer, první máj, večerní máj, byl lásky čas“, napsal K. H. Mách a řada z nás by si vzpomněla, jak to pokračuje, protože jsme to uměli nazpaměť. Květen už názvem zní pěkně a asociuje v nás představu rozkvetlých jabloní a lučního kvítí. Sadaři v tomto období jistě se starostlivostí sledují, zda škůdci nebo vrtochy počasí neohrozí množství plodů v době sklizně. I my jsme kdysi „kvetli“ (byli v rozkvětu svých schopností a možností) a nyní prožíváme nebo vzpomínáme na čas sklizně. Mnozí děkujeme Sadaři, že o nás průběžně pečoval, kypřil půdu, podpíral a narovnával naše pokřivení, když jsme se vlastní silou nedokázali udržet dost zpříma. Také odstraňoval škůdce i nevhodné výhonky, aby nosné větve mohly růst do větší síly a plodnosti. Někdy možná muselo dojít až i k radikální změně přeroubování na jiný druh plodů, ale i za to při pohledu nazpět děkujeme.

Nechceme, aby naši potomci rostli jak nepečované stromy v alejích podél silnic. Tam navíc vidíme, že není zájem o využití zplanělých plodů, a ty se pak válejí v trávě pod stromy. (Předloni nasbíral manžel s vnukem Danielem více než metrů spadlých jablek a ty jsme pak úspěšně zmoštovali). Naučili jsme se mnohému od Sadaře a snažme se aspoň něco z toho uplatnit při péči o lidi i přírodu, jež nám byla svěřena. Potřebujeme k tomu moudrost, trpělivost a lásku, a o to vše nejen 1. května prosíme.

Jana Slámová

Výlet s nedělní školou do Znojma

25. března se parta dětí ze židenického sboru vydala na návštěvu Jany a Pavla Kašparových do Znojma, kde náš bývalý bratr farář nyní působí.

Dobrodružství začalo již v autobuse, do kterého pan řidič natlačil neuvěřitelné množství cestujících, naštěstí i nás. Po vřelém přivítání a obědě na faře jsme se vydali s našimi průvodci na průzkum krás města a Gránického údolí. Sluníčko nám přálo, ale voda v potůčku, který jsme se někteří snažili přebrodit, byla studená. Jeden z malých členů výpravy to pocítil na vlastní kůži, když se v něm nedobrovolně vykoupal. Dalším bodem na programu bylo znojemské podzemí. Přes veškerou snahu svérázné průvodkyně jsme se od jeho návštěvy nenechali odradit a statečně zvládli výklad i místy strašidelné okamžiky. Večer pro nás Pavel připravil krátkou pobožnost, po níž jsme již zalezli do spacáků, jimiž jsme zcela zaplnili obývací pokoj, a promítli si film na dobrou noc.

Díky posunu času bylo ranní vstávání bezproblémové, a tak jsme se stihli sbalit ještě před začátkem bohoslužeb. Na nich jsme místnímu shromáždění zazpívali nacvičenou píseň s kytarou. Židenické děti vytvořily zdařilou koláž znojemské architektury, která teď visí pod pergolou a připomíná nám, jak nám bylo ve Znojmě s Kašparovými dobře.

Lenka Nováková

Sborový víkend husovického sboru

Letos se již po třetí v řadě konal husovický sborový víkend. Tentokrát se uskutečnil v Bystřici pod Hostýnem, kde jsme se sešli v prostorném penzionu Sola gratia, abychom zde poklidně strávili víkend od pátku 31. 3. do neděle

2. 4. 2017. Jelikož jsem nikdy před tím na sborovém víkendu nebyl, neměl jsem zdání, co očekávat, avšak hned po příjezdu jsem věděl, že jsem se rozhodl správně: Nádherné panorama Bystřice pod Hostýnem, krásné slunné jarní počasí, svěží vzduch a pohodlný penzion Sola gratia byly kombinací všeho, co v Brně schází. Aby toho nebylo málo, po příchodu do penzionu jsme zjistili, že tu budeme sami, žádní jiní poutníci se totiž takto z jara na Hostýn nevydávají.

I když se nás zde potkalo jen něco přes dvacet, což byl oproti minule velice slabý počet, o zábavu bylo postaráno: Večerní program následoval dohodou o vstávání na snídani v 8:30 a poté jsme se šli podívat ven, nasát místní atmosféru a užít si západ slunce. Následující den byl vyplněn výlety po okolí, kde bylo opravdu hodně co objevovat: V první řadě jsme se rozhodli vydat se do strmého kopce, který vedl k Hostýnu, tam jsme si prohlédli místní kostel, prošli křížovou cestu a měli možnost spatřit mnicha v hábitu, který jsem doposud viděl jen ve filmu. Po výtečném obědě v našem penzionu jsme se odhodlali k odpolednímu výletu, avšak cestou jsme se rozdělili na skupinky, a tak každý šel jinam. Já s rodiči a mladším bratrem jsme se vydali hledat nejspíš neexistující skály Kozlovky, jelikož jsme je nebyli schopni objevit, a druhá skupinka šla svou vlastní cestou, která je nakonec přivedla k Hostýnu z druhé strany. Nakonec jsme se všichni sešli v penzionu k poslední večeři a po večerním promítání jsme zdravě unaveni výlety šli spát. Třetího dne jsme úspěšně vstali, šli na bohoslužbu a po obědě jsme se rozloučili a pomalu odebrali zpátky do svých domovů. Celý tento víkend byl úžasný, provázelo nás teplé slunné počasí a já se těším na příště.

Tomáš Procházka

Zpráva o volbě faráře a volbě poloviny staršovstva ve FS ČCE v Brně I

Výroční sborové shromáždění, které se konalo 26. 3. 2017 v sále Václava Pokorného, Opletalova 6, mělo ve svém programu kromě obvyklého jednání také dvojce volby.

Nejprve byl v opakované volbě zvolen prvním farářem sboru bratr farář Jiří Gruber. Výroční sborové shromáždění tak vyjádřilo přání, aby byl bratr farář povolán k službě ve sboru i v letech 2018-2020. Volby se letos týkaly také poloviny presbyterů.

Pro období 2017-2023 byli do staršovstva zvoleni tito bratři a tyto sestry: Václav Matoulek, Jakub Ventruba, Kristina Hellerová, Miroslava Priknerová, Jakub Marek, Jan Soběslavský, Eliška Sedláčková, Pavel Wolf a Jozef Boroš. Jako náhradníci a náhradnice jsou zvoleni v tomto pořadí: Pavla Vokřínková, Pavel Vojtíšek, Pavel Janeček, David Mikolášek.

Bylo rozhodnuto, že bohoslužby, při nichž bude nově zvolené staršovstvo uvedeno a složí svůj slib, se mají konat v neděli 23. 4. 2017 v Červeném kostele.

Jana Hofmanová

Co by měl vědět každý presbyter

Když se mě v lednu kamarádka Vlasta zeptala, jestli nechci jet na seminář „Co by měl vědět každý presbyter“, tak jsem si řekla, že už jsem devět let presbyterkou a je tedy nejvyšší čas, abych zjistila, co všechno bych měla vědět. Možná i trochu s výčitkou, že toho zas tak moc nevím. Příjemným překvapením byla pro mě jak velká účast, tak velmi neformální a vstřícná atmosféra. Řečníci - bylo jich celkem šest - byli disciplinovaní a dodržovali časový limit 20 minut, takže se všichni dali dobře „uvnímat“. Nesnažili se nám přednést, „co všechno bychom měli vědět“, ale spíš nás zaujmout a vtáhnout do svého tématu, jako např. evangelická identita, liturgie, mezilidské vztahy ve staršovstvu a ve sboru, sborové finance. Na přednášky po obědě, během něhož to v sále i předsálí hučelo jako v úle, navázaly diskusní skupiny s jednotlivými přednášejícími. Mám-li říct, co mě nejvíc na celém setkání nadchlo, tak to byla právě diskuse ve skupině, navázání kontaktu s lidmi ze všech koutů republiky, pocit širší sounáležitosti, i přes různost názorů a přístupů. Opustila jsem na chvíli ten náš brněnský dvoreček, nakoukla za humna a vrátila se s dobrým, osvěžujícím a povzbuzujícím pocitem.

Mirka Priknerová

Poznámka redakce: Seminář uvedený v článku uspořádala Ústřední církevní kancelář ČCE v Praze 25. března 2017

Vítr (1. část)

Vítr patří mezi přírodní živly, které významně zasahují do lidského života. Pro starověkého člověka byla překvapivá především jeho síla a neovladatelnost. Vítr vznikal jako by z ničeho a měnil směr. Vysušoval, ale také přinášel vláhu. Mohl přijít z kteréhokoli směru. Vítr byl něco záhadného a nevypočitatelného. Ale právě proto by nebylo dobré, kdyby se člověk podle větru orientoval a řídil.

Jb 38,21 Tušil jsi, že se jednou narodíš a jak velký bude počet tvých dnů? Přišel jsi někdy ke skladům sněhu, spatřil jsi sklady krupobití, které si šetřím pro časy soužení, pro den války a boje? Kde je cesta k místu, kde se dělí světlo?

Odkud se žene na zemi východní vítr?

Př 30,4 Kdo vystoupil do nebe i sestoupil? Kdo si nabral vítr do hrstí? Kdo svázal vody do pláště? Kdo vytyčil všechny dálavy země? Jaké je jeho jméno? Vždyť je znáš.

*Kaz 1,6 **Vítr spěje k jihu, stáčí se k severu, točí se, točí, spěje dál, až se zas oklikou vrátí.***

*Kaz 11,4 **Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet.***

Vítr je dokonce silnější živel než moře, protože dokázal vodu vzdemout i vysušit. Tak tomu bylo při potopě, vysvobození Izraele z Egypta, a prorok očekává podobnou Boží akci i v budoucnu.

*Gn 8,1 Bůh však pamatoval na Noeho i na všechnu zvěř a všechen dobytek, který s ním byl v arše. **Způsobil, že nad zemí zavanul vítr, a vody se uklidnily.***

*Ex 14,21 Mojžíš vztáhl ruku nad moře a Hospodin hnal moře **silným východním větrem**, který vál po celou noc, až proměnil moře v souš. Vody byly rozpolceny.*

*Iz 11,15 Klatbou stihne Hospodin záliv Egyptského moře, **zamává rukou proti Řece v prudkém větru**, rozštěpí ji v sedm ramen, takže ji bude možno přejít v opáncích. Tak vznikne silnice pro pozůstatek jeho lidu, jenž zůstal v Asýrii, jako tomu bylo v den, kdy Izrael vystupoval z egyptské země.*

Jediný, kdo mohl utišit vítr, který rozbouřil moře, byl v očích žalmisty Hospodin, a proto ten údiv a zděšení, když učedníci viděli Ježíše, jak pohrozil větru a utišil bouři.

*Ž 107,25-29 Poručil a **povstal bouřný vích**, jenž do výše zvedl vlnobití. Vznášeli se k nebi, řtíli se do propastných tůní, ztráceli v té spoušti hlavu. V závratí jak opilí se potáceli, s celou svou moudrostí byli v koncích. A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně: utišil tu bouři, ztichlo vlnobití.*

*Mk 4,39-41 Tu vstal, **pohrozil větru** a řekl moři: "Zmlkni a utiš se!" I ustal vítr a bylo veliké ticho. A řekl jim: "Proč jste tak ustrašení? Což nemáte víru?"*

Zdělili se velikou bázni a říkali jeden druhému: "Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?"

Není divu, že vítr byl považován za jeden z nástrojů Božího působení a moci. Hebrejské slovo RUACH znamená dech i vítr, a proto můžeme říci, že na samém počátku všeho tu byla prázdná země a Boží vítr, který vše uvedl do pohybu.

*Gn 1,22 Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. **Ale nad vodami vznášel se duch Boží.***

*Am 4,13 Hle, **on je tvůrce hor a stvořitel větru**, oznamuje člověku, co má na mysli, působí úsvit i soumrak. Jeho jméno je Hospodin, Bůh zástupů.*

Žalmista dokonce vidí Hospodina, jak se vznáší na perutích větru a z vichrů si činí své posly a anděly.

*Ž 18,10 Sklonil nebesa a sestupoval, pod nohama černé mračno. Na cheruba usedl a letěl **a vznášel se na perutích větru.***

*Ž 104,2-4 Halíš se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a **vznášíš se na perutích větru. Z vichrů si činíš své posly**, z ohnivých plamenů sluhy.*

*Žd 1,7 O andělich je řečeno: **Jeho andělé jsou vanutí větru** a jeho služebníci plápolající oheň.'*

Vítr přinášel změnu, která byla často náhlá a nečekaná. Přinášel vláhu i sucho, horko i zimu, smrt i život. Je to Boží vítr, co ožíví mrtvá těla v údolí suchých kostí, a tentýž vítr přináší i dary Ducha svatého, který sestupuje na apoštoly o letnicích. Ale tak jako nevíme, kdy a odkud přijde vítr, neumíme popsat a vystihnout dílo Ducha svatého.

Ž 148,7-8 Ze země ať chválí Hospodina netvoří a všechny propastné tůně, oheň, krupobití, sních i mlha, **bouřný víchr, který plní jeho slovo,**

Ez 37,9 Tu mi řekl: "Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: **Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí!**"

Sk 2,2 Náhle se strhl hukot z nebe, **jako když se žene prudký víchr, a naplnil celý dům, kde byli.**

Jan 3,8 **Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje.** Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.

Lidé přesto vyzorovali, že i větry mají jistou pravidelnost a charakter, především podle směru, odkud vanou.

L 12,54 Ježíš zástupům řekl: "Když pozorujete, že na západě vystupuje mrak, hned říkáte: 'Přijde déšť' - bývá tak; a **vane-li jižní vítr,** říkáte: 'Bude vedro' - a bývá. Pokrytci, umíte posoudit to, co vidíte na zemi i na obloze; jak to, že nedovedete rozpoznat tento čas?"

Podle směru vanutí mají větry i své názvy. KADIM je suchý východní vítr ze syrské a arabské pouště. Při jeho vanutí mělo ovzduší žlutavou až šedivou barvu, slunce bylo červenohnědé a dusivý vzduch zaváněl sírou. Byl to vítr silný a nárazový, který mohl ničit domy a lámat stromy.

Iz 27,8 **Odklidil ji svým ostrým větrem, když zavál od východu.**

Jb 1,19 Vtom se zvedl **od pouště silný vítr** a opřel se ze všech čtyř stran do domu. Ten se na mladé lidi zřítíl a oni zahynuli. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.

Jb 27,19-21 Boháč ulehne a už se nesebere, než rozevře oči, nebude tu. Hrůzy ho dostihnou jako přívál vod, vichřice ho zachvátí v noci, **odnese ho východní vítr a bude pryč, víchr jej odvane z jeho místa.**

Východní vítr byl horký a vysušující. Byl zničující nejen pro rostliny, ale i pro člověka.

Ez 17,10 Sazenice vinné révy byla zasazena; ale vydaří se? Neuschne úplně, **až ji zasáhne východní vítr?** Na záhonech, kde vyrašila, uschne."

Jo 4,8 Když pak vzešlo slunce, nastrojil Bůh **žhavý východní vítr** a slunce bodalo Jonáše do hlavy, až úplně zemdlel a přál si umřít. Řekl: "Lépe abych umřel, než abych žil."

Oz 13,15 I když Efrajim mezi bratry ponese ovoce, **přížene se východní vítr, vítr Hospodinův; už se zdvihá z pouště.** Jeho zdroj zklame, jeho pramen vyschne, vypleněn bude poklad veškerých vzácností.

Jr 18,16 Jejich země bude vzbuzovat úděs a věčný posměch, každý kolemjdoucí bude nad ní v úděsu potřásat hlavou. Jako **východním větrem,** tak je rozptýlím před nepřítelem. Obrátím se k nim zády, a ne tváří, v den jejich béd."

Stejně zničující východní vítr znali i v Egyptě, kde se jim o něm dokonce zdálo. A když sebou východní vítr přinesl ještě kobyly, byla zkáza země totální.

Gn 41,23 A hle, za nimi vyrazí sedm klasů jalových, hluchých a **sežehlých východním větrem**... to bude sedm let hladu.

Ex 10,13 Mojžíš tedy vztáhl nad egyptskou zemi hůl a Hospodin přihnal na zemi **východní vítr**. Ten vál po celý den a celou noc. Když nastalo jitro, **přinesl východní vítr kobylky**.

DAROM byl jižní vítr, který vál nejčastěji k večeru, když klesal z vrcholů hor sinajské pouště a Arábie. Dovedl být bouřlivý a žhavý podobně jako vítr východní.

Jb 37,16 Víš něco o tom, jak plují oblaka, a vůbec něco o divech Vševědoucího? **Ty, jemuž horkem žhne šat, když země znehybní pod jižním větrem,**

Jr 4,11-12 V onen čas bude řečeno tomuto lidu i Jeruzalému: **"Žene se žhoucí vítr přes holá návrší v poušti na dceru mého lidu, nebude převívat, nebude pročišťovat. Přizene se ke mně vítr silnější než oni; teď také já nad nimi vyhlásím soud.**

Za 9,14 Ukáže se nad nimi Hospodin, jako blesk vyletí jeho střela; Panovník Hospodin zaduje na polnici, **vydá se na pochod ve vichřicích z jihu.**

Severní vítr RUACH SAPON přinášel náhlý déšť a ochlazení z libanonských hor. Podobně nás však může zchladit a promočit i našťvaný člověk.

Př 25,23 **Severní vítr přihání déšť** a hněvivý obličej pokoutní řeči.

Jb 37,9 vichřice vyrazí ze své komnaty a **severák přináší chlad;**

Nejdůležitější byl vítr, který vanul od západu (Arabové mu říkají otec deště), který přinášel od Středozevního moře rosu i dešťovou vláhu, na které závisela většina úrody. Výjimečně mohl přinést i hejno unavených křepelek.

1 Kr 18,43-45 Pak řekl svému mládenci: "Vystup a pohleď směrem k moři." On vystoupil, pohleděl a řekl: "Nic tam není." Elijáš pravil: "Opakuj to sedmkrát." Když to bylo posedmé, řekl: "Hle, **z moře vystupuje mráček malý jako lidská dlaň.**" Elijáš mu řekl: "Vystup vzhůru a vyříd' Achabovi: »Zapřáhni a jed' dolů, **ať tě nestihne déšť!**«" A vtom už k tomu došlo. Nebe se zachmuřilo, **vítr přihnál mraky a spustil se silný déšť.**

Numeri 11,31 **Vtom se zvedl vítr seslaný Hospodinem,** přihnál od moře křepelek a rozhodil je po táboře, asi do vzdálenosti jednodenní cesty na tu i na onu stranu kolem tábora, do výše kolem dvou loket nad zemí.

Ani bezvětří nebylo žádoucí a slabý vánek přinášel v letním horku osvěžení a příjemné vůně. Ostatně i Hospodin sám se rád procházel za denního vánku.

Pís 4,16 Probuď se, **vánku severní, přijď, vánku jižní,** ať voní moje zahrádka, ať její balzámy proudí jak bystřiny, ať přijde do své zahrady můj milý a jí výtečné ovoce její.

Gn 3,8 Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha **procházejícího se po zahradě za denního vánku.** I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě.

Jiří Gruber

Dokončení příště.

Evropa páchá kulturní sebevraždu

Pod tímto titulkem uveřejnil časopis Reflex (51/2016) zajímavý článek od spisovatele, dramatika a publicisty židovského vyznání Benjamina Kurase, žijícího ve Velké Británii, o vymírání křesťanství v západní Evropě. Domnívám se, že by seznámení s tímto článkem mohlo být zajímavé i pro čtenáře Setkávání, neboť se v něm autor zmiňuje i o evangelické církvi v Německu.

Cituji z článku: "Zatímco se česká, převážně ateistická, společnost snaží po pádu komunismu pečovat o křesťanské svatyně a přinejmenším jich využívat k důstojné kulturní činnosti, zatímco na Středním východě a v Africe křesťané za svou víru umírají mučednickou smrtí, západní Evropa křesťanství odhazuje dobrovolně a houfně."

V následujících odstavcích se autor věnuje situaci v jednotlivých zemích: Británii, Nizozemsku, Švédsku, Belgii, Francii a Německu. Tak například o Británii autor píše toto: "...procento lidí pravidelně se účastnících křesťanských bohoslužeb kleslo pod 20 procent a prázdné kostely se přestavují na byty, kanceláře, restaurace a mešity..." O zemi galského kohouta: "Francií otřásá nová kniha Philippa de Villiersa Budou ještě zítra vyzvánět zvony?, dokumentující opuštěnost kostelů, jejich demolici a nahrazování mešitami. Po celé Francii, v jednom městečku po druhém, jež de Villiersova kniha vyjmenovává, zvony utichají a místo nich se krajinou line kvílení muezzinů. "Avignon už není městem papežů, nýbrž salafistů," píše de Villiers. Raně středověká katedrála na pařížském předměstí Saint-Denis s hrobkami francouzských králů a zachránce středověké Evropy před islámskou okupací Charlese Martela se ocitá opuštěná uprostřed půlmilionového ghetta, obklopená nevšimavými nikáby, hidžáby a vousatci v islámských kaftanech, navštěvovaná jen malou kongregací křesťanů afrických a indických. "Francie zažila ve svých dějinách hodně neštěstí, ale tentokrát poprvé jí hrozí zánik, je vyčerpaná a chybí jí vědomí podmínek potřebných k přežití," lamentuje de Villiers. "Francie už není katolická země," píše časopis Le Monde des Religions. A deník Le Figaro si klade otázku, zda islám už není na cestě stát se jejím hlavním náboženstvím, když v mladé generaci již aktivní muslimové převažují nad katolíky, a to trojnásobně. Týdeník Valeurs Actuelles zaznamenává, že zatímco prázdné kostely se demolují, mešity se už deset let stavějí tempem sto ročně, až na dnešní počet 2 400 - za štědré finanční podpory z islámských zemí. Francouzští muslimové sami nabízejí záchranu církevních budov přeměnou na mešity. "Islám ve Francii pravděpodobně už předhání katolictví," zaznamenává vatikánský deník L'Osservatore Romano.

A jaká je situace v Německu, kolébce luterské reformace, jejíž 500. výročí si letos připomínáme? Nikterak růžová. Opět cituji z článku: "V Německu ubude samotnou klesající porodností, kterou sociologové dávají do souvislosti se ztrátou náboženské víry, do dvaceti let při současném trendu 15 miliónů Němců. Ti přežívající se stanou náboženskou menšinou, odhaduje Die Welt. Zatímco v roce 1963 bylo vysvěceno 400 kněží, v roce 2015 jich bylo 58, zaznamenává Süddeutsche Zeitung. Za posledních deset let bylo zavřeno 515

kostelů katolických, 340 evangelických. Za týchž deset let zaniklo 2 500 farností. Počet křtěných novorozenců klesl téměř o 100 000. Počet církevních sňatků o 40 000. Procento pravidelných účastníků bohoslužeb kleslo na 10,4 procenta. Jen v roce 2015 z katolické církve vystoupilo 182 000 členů a pouhých 2 700 do ní vstoupilo.

Benjamin Kuras dokonce vyslovuje svůj názor na současnou katolickou církev velmi ostře a nikterak nešetří city věřících, když píše: "S papežem, který nezapomíná na cituplná gesta vůči islámským ilegálním migrantům a nenachází čas na vyslechnutí perzekvovaných středovýchodních křesťanů, církev pro své věřící ztrácí smysl a účel. Podobnou kulturní sebevraždu dějiny neznají."

V posledním odstavci nadepsaném Svět by byl nudný se autor táže: "Proč mě hrozící zánik křesťanství jako nekřesťana tolik trápí? ... O křesťanství a jeho přednostech či vadách si může každý myslet, co chce, a důkazy si najde pro obojí. Ale jedno mu upřít nemůže. Inspirovalo významnou část lidstva ke kolosální tvořivosti estetické, architektonické, výtvarné, hudební a literární, bez níž by svět byl tak nudný, že by v něm nestálo za to žít. A ta by s jeho zánikem skutečně mohla ze světa zmizet a nic by ji nedokázalo nahradit." Tolik článek v Reflexu.

Dovolím si připojit malý komentář: Je pro mě velice cenné slyšet o mé křesťanské orientaci názor z úst sečtělého a přemýšlivého člověka jiné víry. To, že je pro něj křesťanství takovou kulturní hodnotou, mě samozřejmě těší. Pro mne však křesťanství znamená více v tom, že mě informuje o skutečnostech, jež mě a mé chápání poněkud přesahují. A svědčí také o Bohu, bez něhož by křesťanství bylo jen jakýmsi kulturním spolkem. Vždyť ono „kolosální“ kulturní vzepětí bylo právě inspirováno především duchovními hodnotami, na kterých stojí a s nimiž současně i padá křesťanská víra.

Felix Davídek

Křesťanské hodnoty znovu objevené?

Výprodej křesťanské víry a tradice, o které píše Benjamin Kuras, a které si všiml bratr Felix Davídek, je opravdu něco nepochopitelného a ostudného. Skoro by se chtělo říci na adresu obyvatel mnoha západních zemí: Tak dlouho jste si, holoubci, užívali náboženské svobody a tolerance, až jste nakonec zapomněli, čím jste. Ale je to u nás a s námi lepší?

Vzpomínám si, jak v dobách tuhé normalizace přijížděli do naší vlasti křesťané ze západu a záviděli nám, že pro nás víra v Boha ještě něco znamená. U nich se církevní život smrškl na zájmové kluby a sociální pomoc tak zvanému třetímu světu. My jsme četli Bibli, kdežto oni četli všechno možné, jen ne Bibli. To je samozřejmě nadsázka, ale o něčem to vypovídá a současný statistický ústup křesťanské víry je toho pouze dokladem. V rámci politické a náboženské korektnosti řada evropských institucí odmítá připomínat křesťanské svátky, symboly a tradice, protože by tím mohla pohoršit a znevýhodnit ty, kteří je z různých důvodů nesdílejí.

Na druhé straně je překvapivé, když někteří lidé, kteří se dříve sami deklarovali jako nevěřící a s církví nechtěli mít nic společného, dnes z ničeho nic začnou mluvit o křesťanských hodnotách. Může to znít podezřele, může nás to dráždit, můžeme za tím vidět pokrytectví a populismus, ale neměli bychom to předem odmítat a odsuzovat.

Když totiž někdo říká, že nevěří v Boha a nehlásí se k žádné církvi, neznamená to ještě, že ničemu nevěří a s křesťanstvím nemá nic společného. Každý, kdo vyrostl v evropském prostoru, jak jsme ho až donedávna znali, byl chtě nechtě vychován v úctě ke křesťanským principům, i když si to třeba neuvědomoval. Velká část naší populace - i když třeba o kostel nikdy nezavadila - uznává jako nejvyšší hodnoty života odpuštění, podporu slabších, péči o nemocné, úctu k pravdě, lásku k vlasti, vzájemnou toleranci a svobodu přesvědčení. Je jiná věc, nakolik se nám to v praxi daří, ale to už je jiná kapitola. Většina lidí u nás uznává Desatero, i když ho neumí nazpaměť, a souhlasí s tím, že by se mělo dodržovat, i když má na mysli spíš jeho druhou desku.

To znamená, že většina Evropanů jsou přesvědčením křesťané, i když v Boha už nevěří a Ježíš je pro ně jen morálním příkladem. Uvědomí si to většinou až ve chvíli, kdy se reálně setkají s docela jiným hodnotovým myšlením. Když se lidé z ateistického Československa mohli podívat do jiné země a kultury, ať už islámské nebo třeba buddhistické, uvědomili si, že jsou křesťané, i když do náboženství nikdy nechodili.

Zažil jsem těsně po roce 1989 turistický zájezd do Svaté země. Když jsme vyjeli z Brna, byl jsem přesvědčen, že jsem tam jediný věřící. Nebyl to totiž zájezd poutní, ale poznávací (Kudrna). Ale když jsme byli v betlémské jeskyni nebo u Božího hrobu, poklekli tam všichni kromě jednoho ... (nebudu přece klekat ani v Jeruzalémě, když jsem evangelík). Když jsme se vraceli, měl jsem pocit, že se za křesťany považují všichni. Jinak by totiž museli být muslimové nebo židé, kterých bylo cestou kolem nás více než dost. Podobně se to děje i dnes, když mají lidé strach z přílivu islámských uprchlíků, kteří by se mohli usadit v naší zemi a postupně změnit naše zvyky, zákony a tradice.

Je jistě otázka, zda je ten strach oprávněný, zdůvodněný a aktuální. Ale to, že si necírkevní Evropan a agnostik v setkání s muslimem uvědomí, že je vlastně křesťan, není nic divného, a myslím, že bychom se vůči těmto náhle „probuzeným“ křesťanům neměli zbytečně vymezovat.

Je to naopak příležitost navázat s nimi rozhovor a připomenout jim, na čem právě ty hodnoty, které se jim často jen mlhavě vybavily, stojí. Je jasné, že pouhá deklarace křesťanských hodnot nestačí a nic nevyřeší. Pokud nepoznají a neuslyší, že základem křesťanských hodnot je evangelium, brzy se jim tyto pouze zděděné hodnoty ztratí, překrotí a rozplynou. Vždyť Desatero dostává smysl teprve tehdy, když uvěříme, že za jeho pravdivost neručí pouze naše dlouholetá zkušenost, ale sám Bůh. A láska k nepřátelům a vzájemná tolerance má smysl pouze díky tomu, že byla potvrzena Ježíšem, který tu tvář skutečně nastavil, zemřel a vstal z mrtvých.

Jestliže se dnes nějaký ateista paradoxně hlásí ke křesťanským hodnotám, není to vůbec zlé a neměli bychom ho rovnou odmítat a již dopředu mu nevěřit. Ano, jsme neateističtější národ Evropy, ale stále něčemu věříme a stále to má poměrně blízko k tomu, k čemu nás zve evangelium. Pokusme se na to navázat. Pokusme se to kultivovat. Náš způsob života je možná konzumní a pohodlný, ale pořád je velice spravedlivý, korektní, inspirativní a svobodný. Lidé na západě i na východě Evropy by měli vědět, že to vše je ovocem křesťanského způsobu myšlení. Stačí se podívat do jiných zemí a kultur, abychom se přesvědčili, že společenská pravidla a nepsané zákony mohou být nastaveny zcela odlišně.

Bylo by tragické považovat náš demokratický a liberální princip občanské společnosti za samozřejmý a nechat se bez odporu převálcovat lidmi, jejichž vidění světa a života je nastaveno výrazně jinak.

Potíž je v tom, že náboženská svoboda a tolerance jsou úžasné, ale mlčky předpokládají, že všichni chápeme náboženství jako v podstatě soukromou věc, kterou běžně nedáváme najevo a neomezuje nás v našem občanském životě a zaměstnání. Západní země se však nyní potkávají s velmi výraznou a početnou skupinou obyvatel, pro které je jejich náboženství a rodinná čest důležitější než zákony a nepsaná pravidla země, v které žijí. Vztahuje se pak názorová svoboda a tolerance i na ty, kteří neuznávají rovnost mužů a žen? Je možné mlčky schvalovat násilí a doma vychovávat děti k nenávisti? Vždyť tolerance je možná a životaschopná pouze tam, kde ji uznávají a vyznávají všichni. Jinak poslouží jako odrazový můstek těm, kteří ji pouze využijí a vzápětí zničí.

Jiří Gruber

NAŠI PRESBYTERI

Brno - Husovice, Miroslava Šidlová, *1949

Jak dlouho už jste ve staršovstvu a jakou oblast sborové práce máte na starost?

Ve staršovstvu jsem již 4. funkční období. Nemáme nějaké konkrétní rozdělení práce, úkoly si rozdělujeme podle potřeby a podle toho, co je komu nejlépe. Mně osobně se nejvíc dotýká práce v křesťanské službě.

Můžete se krátce představit (vaše zaměstnání, rodina)?

Vystudovala jsem střední zahradnickou školu a tomuto povolání jsem se věnovala u několika podniků a v různých městech celý profesní život. Díky tomu jsem se dostala do Brna, kde jsem se seznámila se svým manželem, rovněž zahradníkem, který už ale zemřel. Měli jsme spolu tři děti a nyní už mám šest vnoučat. Jsem už 11 let v důchodu

(s úžasem hledím na to číslo), takže si vždy udělám čas, abych pomohla svým dětem s jejich dětmi. Je to krásné sledovat je, jak rostou, jak se vyvíjejí a začínají "rozum brát", všimát si, co je baví a na co mají talent. Největší radost mám z toho, že všechny rodiny mých dětí a vnuků jdou Boží cestou.

Jaké máte koníčky a kde nejráději trávíte volný čas, víkendy, dovolenou?

Moje koníčky se částečně odvíjí od mého povolání - mám zahrádku, spíš zahradu, kterou jsme s manželem osázeli nejrůznějšími okrasnými rostlinami a dřevinami, pochopitelně pěstuji zdravotně nezávadnou zeleninu i pro rodinu, pořádám přednášky pro zahrádkáře. Na to navazuje vztah k přírodě, výlety a túry po horách s rodinou, přáteli, a ráda si vyjdu i sama. Chodím do divadla, na koncerty, výstavy a také se dost věnuji sportovním aktivitám, navštěvuji univerzitu 3. věku.

Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta k víře, kdo nebo co vás nejvíce ovlivnilo?

Má cesta k opravdové víře byla dost komplikovaná. Jako rodina jsme byli členy Církve československé husitské. S rodiči jsme chodili v neděli na bohoslužby, po kterých následovala nedělní škola. Dva roky jsem chodila do náboženství, ale pak se řediteli školy podařilo výuku náboženství na škole zrušit, byl to velký a všemocný soudruh. Pochopitelně zrovna tak dopadli i katolíci. Na dětská léta v ČČSH mám hezké vzpomínky. Bratr farář se nám hodně věnoval, kromě náboženství s námi chodíval v zimě bruslit na rybník nebo sáňkovat, při pěkném počasí jsme chodívali na hřiště nebo do přírody.

Bohužel silný vliv KSČ ve škole a v celé obci, výhrůžky, že se nedostaneme na školu, učitelé, kteří odmítali vstoupit do strany, byli překládáni na jiné školy a podobně, to všechno vedlo k tomu, že jsme stále méně docházeli na bohoslužby, až jsme přestali chodit úplně. Střední školu jsem studovala ve Znojmě a postupně jsem se začala považovat za ateistku. A pak i během dalších let jsem žila mimo víru, i když se občas někdo snažil přivést mě na Boží cestu. Tyto rozhovory jsem považovala za zajímavé, uznávala jsem Desatero, ale hloubku opravdové víry jsem nepochopila. I přes zajímavé povolání, řady dalších zájmů a přátel, jsem měla stále pocit, že mi v životě něco chybí. Tento pocit později vyvstal i v manželství a s malými dětmi, ale nebylo mi jasné, co mi vlastně chybí. Doslova zlom nastal až při řešení problému, se kterým jsem si nevěděla rady (alkohol) a skončila jsem v léčebně v Černovicích. Tam jsem se setkala nejdříve s věřící psycholožkou, což mě velmi zaujalo, že člověk s vysokoškolským vzděláním věří v Boha. Tahala jsem z ní "rozumy" a vycítila jsem, že tím, o čem mluví, i žije, a v podstatě mě přivedla na začátek nové životní cesty. V léčebně jsem se dále setkala se sestrou Ester Markovou, která tam docházela za jiným pacientem, a všimla jsem si, že se k němu velmi přátelsky chová a že z ní vyzařuje zvláštní klid. Představil mi ji a ona začala docházet i za mnou a věnovala mi hodně času. (I po návratu z léčebny.) Odpovídala mi srozumitelně na moje otázky o víře, modlila se za mne a skrze ni jsem pochopila hloubku biblického učení, Boží záměr s člověkem a do té doby pro mne naprosto nepochopitelnou obětí Ježíše Krista za každého z nás. Sestra Marková mě pak přivedla do Husovic, kde jsem poznala skvělé bratry a sestry, kteří byli pro mne příkladem křesťanského života v různých situacích. A jsou pro mne stále vzorem a poučením, aniž by to věděli. Jsou příkladem toho, že

člověk nemusí o Bohu mluvit, ale svým životem o něm svědčí daleko víc než slovy.

Která biblická postava, kniha nebo téma jsou vám blízké a proč?

Když byl Ježíš pokoušen ďáblem na poušti, velmi mě zaujal Jeho výrok "Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého" (Mat. 4,7). Je to pro mne velkým varováním a napomenutím, že nemám hazardovat s Boží láskou, milosrdenstvím a trpělivostí.

Z biblických postav je mi blízký sv. Pavel. Jeho život mi připomíná můj život - kdysi jsme oba stáli na opačné straně, odvráceni od Ježíše Krista, ale Ježíšova láska nás přemohla a přivedla do Jeho blízkosti. Ovšem dál už se nemohu se sv. Pavlem srovnávat v jeho nasazení pro evangelium, odvahu mluvit o Ježíši i za cenu ohrožení vlastního života, napomínat ty, kteří se nedrží Božího učení...

Jaká kniha, film, divadelní představení či výstava vás v poslední době zaujala?

Nedávno jsem viděla v klubu Desert v rámci projektu "Trojí porce, trojí trefa" našeho bratra faráře Štěpána Hájka hru "Oskar a Růžová paní" v provedení herců divadla Husa na provázku. Je to silný životní příběh, který dává hodně podnětů k zamyšlení. A moc se mi líbila výstava řezbáře Jiřího Netíka, která byla průřezem celým jeho dílem.

O čem v souvislosti se sborem a církví nejvíce přemýšlíte? Co byste doporučovala?

Říká se, že chceme-li změnu k lepšímu, musí každý začít sám u sebe. Takže pracujme každý sám na sobě podle Ježíšova evangelia, budme ve sborech k sobě otevření, pravdiví, vnímaví, važme si sebe navzájem, mějme oči a uši otevřené k potřebám druhých. A takto vyzbrojeni a posílení jedněme ve svých rodinách, mezi přáteli, v zaměstnání, zkrátka všude tam, kde zrovna stojíme. A umějme lidem přinášet naději a radost, tak jak my ji čerpáme v našem Spasiteli Ježíši Kristu.

Brno I, Dagmar Vtípilová, * 1953

Jak dlouho už jste ve staršovstvu a jakou oblast sborové práce máte na starost?

Ve staršovstvu jsem první volební období, chod sboru jsem ale detailně poznala jako sborová sestra. Téměř dvacet let jsem učila nedělní školu, pak jsem svoji pozornost obrátila spíše ke starším členům sboru. Působím teď v komisi křesťanské služby.

Můžete se krátce představit (vaše zaměstnání, rodina)?

Vystudovala jsem Střední ekonomickou školu a dále, jako nástavbu, obor archivnictví na UK v Praze.

V roce 1981 jsme se s manželem přestěhovali do Brna a já jsem byla na mateřské dovolené se třemi dětmi. Náš zájem o činnost ve sboru přirozeně přešel do mého působení ve

sborové kanceláři. Později jsem pracovala v oblasti sociálních služeb v různých pozicích. Převážně se jednalo o práci s lidmi postiženými Alzheimerovou demencí.

Jaké máte koníčky a kde nejraději trávíte volný čas, víkendy, dovolenou?

Pocházím z Českého ráje, a tak mám ráda přírodu a výhledy do krajiny. Nejkrásnější pohled je z vrcholku skály, na kterou vylezete.

Součástí mého života je hudba, zvláště ta klasická, ale moc ráda poslouchám i jazz a podle nálady i jiné žánry.

Dospěla jsem už do seniorského věku a získala čas na objevování různých technik ručních prací. Vida, konečně mi k něčemu příjemnému slouží i počítač. Těší mě, když něco vytvořím, mohu to darovat a udělat radost někomu dalšímu.

Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta k víře, kdo nebo co vás nejvíce ovlivnilo?

Narodila jsem se v Turnově, v srdci Českého ráje. S vděčností vzpomínám na bratra faráře Glose a jeho manželku. Ti mě pozvali do sboru Jednoty bratrské. Tam jsem chodila do nedělní školy a byla konfirmována. K osobnímu rozhodnutí pro cestu víry byl ale pro mě důležitý sbor Jednoty bratrské v Liberci. Rodina bratra faráře Votrubce otevřela nám mládežníkům svůj dům i svoje srdce. Chci ještě jmenovat jedno důležité místo, a to byla Mladá Boleslav a tam opět rodina bratra faráře Halamy. Ač jsem nebyla z tradiční bratrské rodiny, vždy jsem se tam cítila vítaná a přijímaná.

Která biblická postava, kniha nebo téma jsou vám blízké a proč?

Mám ve své bibli podtržené některé verše. Jedním z nich je text ze Zacharjáše:

Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.

Tamtéž: A kdo pohrdal dnem malých začátků, radostně bude hledět na olovnici....

Když jsem zakládala denní stacionář pro lidi postižené Alzheimerovou demencí v občanském sdružení Naděje, často jsem si tento verš vybavovala. Byly to opravdu malé začátky s prázdnými místnostmi a úkolem vytvořit podnětné, útulné a bezpečné prostředí, kam by mohli takto postižení lidé přijít.

Dosvědčuji s vděčností, že radostně mohu hledět na dílo, které vzešlo z malých začátků. Díky Bohu.

Jaká kniha, film, divadelní představení či výstava vás v poslední době zaujala?

Pokud jde o filmy, mám ráda dokumenty různého zaměření. Časosběrné od paní Třeštkové, nebo filmy přibližující historické události a osobnosti.

Krásným zážitkem byl poslech poslední desky Leonarda Cohena. Jednu událost mám ještě před sebou, a to koncert José Carrerase, na který se moc těším.

O čem v souvislosti se sborem a církví nejvíce přemýšlíte? Co byste doporučovala?

Rozhodně si netroufnu někomu něco doporučovat. Myslím, že hledání svého místa a respektování ostatních v jejich jinakosti pomáhá vytvářet společenství.

Pohled na minulé století

Když jsme v letošním 2. čísle Setkávání otiskli vzpomínku na zesnulého bratra emeritního faráře a seniora Josefa Veselého, dostal se nám do rukou článek z Evangelického týdeníku, v němž bratr Josef Veselý vzpomínal na své působení ve sboru ČCE v Jilemnici.

Když jsem jako mladý vikář přišel do Jilemnice, bydlel jsem se svou ženou ve škole, která stojí blízko Masarykovy nemocnice. Před vchodem nebo na fasádě školy byl nápis: „V práci a vědění je naše spasení,“ který stěží přehlédli nemocní lidé na cestě do nemocnice. Mnozí z nich si asi uvědomili, že už je vlastní práce a vědění nezachrání. Kdo z nich žili v zajetí optimismu toho hesla, spoléhali jen na vědění a dovednost lékaře, jemuž se dostanou do rukou. Kdo byli křesťansky věřící, očekávali, že se jim z rukou lékaře dostane pomoci, která má původ v Kristu a jeho lásce. Byly tehdy v nemocnici naše diakonky jako zdravotní sestry a psal se rok 1940. Malému evangelickému sboru, jehož jádrem byly právě evangelické diakonky, jsem v neděli ve škole kázal evangelium Ježíše Krista. Biblická hodina se konala rovněž ve škole, později také v nemocnici zvláště pro diakonky. Sbor se dočkal postavení sborového domu až v roce 1950 (fotografie vložena). Škola svým optimismem a nemocnice svým mementem smrti se staly pro sbor ukazatelem, kudy cesta ke spáse nevede.

Od začátku jsem věděl, že jsem poslán zvěstovat dějiny spásy, kterou uskutečnil Ježíš Kristus svým životem, utrpením, smrtí a svým vzkříšením. Volal jsem na základě Písma k víře v tohoto Spasitele s důrazem na to, čím pro nás byl, i na to, čím pro nás je v přítomnosti, a také na to, čím pro nás bude, že byl včera, že s námi dnes chodí, a že přichází, aby nás vzal k sobě. Učil jsem, že naše víra je dobrá a užitečná pro náš dnešek i pro svět, v němž žijeme, ale že je totožná s nadějí v naše dobré skončení a v nový život u Boha. Křesťan žije k slávě Boží, bližním k dobrému, a to v naději, že jej smrt nepohlítí. Při návštěvách v nemocnici a zvláště na pohřbech jsem neopomněl mluvit o Kristově a díky jemu i o našem vítězství nad smrtí. Ale nepozoroval jsem, že by za těch deset let mého působení sbor nějak zesílil, spíše po roce 1948 docházelo k úbytku, který jsem nejbolestněji pocítil, když někteří konfirmandi v poslední chvíli po návštěvě církevního tajemníka v jejich rodině nepřišli ke slavnosti konfirmace.

Proti dějinám spásy svět si dělá své dějiny. Místo křesťanské naděje v Kristu vzbuzuje naději v rozum, který má člověku připravit dobrou budoucnost. Jeho program zaznívá ze zmíněného hesla: „V práci a vědění je naše spasení.“ Tento optimismus je nesen vírou v pokrok, jenž se zakládá na nekonečném zdokonalování rozumu. Rozum je univerzální, učil pokrokoví osvícenci, je tentýž u všech lidí a ve všech dobách, schopný překonávat překážky, které jsou mu dosud v cestě. Na začátku 20. století, kdy jsem vstoupil do života, rozum se mohl stále ještě chlubit výkony, kterých dosáhl ve století 19. To bylo století velkých objevů v biologii, jejichž mluvčím se stal Charles Darwin (1809-1882). Ten svou vývojovou teorií učil, že člověk, než dospěl do dnešní podoby, prošel celou řadou změn, a má tudíž před sebou nepředvídatelný vývoj. Touto poslední spekulací o budoucnosti vybraných jedinců opustil Darwin oblast vědy. Na počátku svého působení v Jilemnici jsem se setkal už jen s dozvuky darwinismu. Víra v rozum a pokrok získala ve 20. století další podporu v nevídané moderní technice, bez níž už si nedovedeme představit své přebývání na této zemi. A přece dnes v 21. století nikdo už v pokrok nevěří. Technika poznenáhlu ztrácela svůj „spásný“ význam, neošálila duši člověka, neodstranila jeho lkaní. Víra v pokrok dostala smrtící rány od dvou světových válek. Po vynálezu atomové bomby zbývá lidstvu život v bázni před atomovou válkou, která by byla kolektivní sebevraždou lidstva. Víra v pokrok ztroskotala na neschopnosti člověka srovnat krok s vědeckým a technickým vývojem; nebo jinak řečeno vývoj ve vědě a technice nezlidštil lidstvo a nepomohl nedokonalému hříšnému člověku v jeho nejvnitřnější bídě.

Po roce 1948 se na místo pokrokářství prosadil marxismus. Prohlašoval, že tím, co hýbe dějinami, není duch, ale hmota. Mars nenalezl v dějinách Boha a prohlásil jej za iluzi.

Jilemnickým občanům, katolíkům i evangelíkům, zůstala tato hmotářská a bezbožná filosofie marxismu nejprve utajena. Komunistická strana jim všem

slibovala lepší život, nevěřícím i věřícím. Udiven jsem se tehdy dověděl, že někteří jilemničtí evangelíci (ti „nejzbožnější“) byli v Praze přijati Gottwaldem. Mluvil jsem pak s nimi, byli jím oslněni. Jedni časem vystřízlivěli, jiní se církvi odcizili. Zatajením svých skutečných úmyslů získala komunistická strana vítězství ve volbách. Evangeličtí učitelé a rolníci brzy poznali na vlastní kůži důsledky marxistické filosofie. Marx totiž do ní zahrnul i hospodářské a národní zájmy, které posvětil na vědecké. Zestátnění všech prostředků výroby pokračovalo k zestátnění všeho života včetně člověka. Zbavilo jej svobody lidství. Království svobody, spravedlnosti, lidskosti a míru, po němž odedávna lidstvo touží, marxismus proměnil v totalitní komunistický stát, tedy ve vězení. Proto u nás tak neslavně skončil. Naděje pozemského ráje, který komunismus slibuje, bude však stále lákat některé zklamané a okolnostmi ponižené a zdeptané lidi.

Křesťanská církev všech denominací není na tom bez viny. Naopak kajícně rozpoznala v marxismu soud Boží nad sebou. Přiznala, že nedbala na protesty některých křesťanů ani na vlastní svědomí a ponechala v době feudální sedláky a v době kapitalismu a kolonialismu dělníky bez pomoci, aby z jejich potu a práce žila a obohacovala se křesťanská Evropa a Amerika. Instituční církev se zřekla bratrství, které přece je živým nervem skutečné církve, svou chutí po moci zastínila svědectví, které dluží Kristu, a svou lhostejností k osudu chudých zlehčila skutečné obecenství svatých. Nevěrné a podvyživené církvi poslal Bůh do cesty marxismus, aby se vzpamatovala a kázáním o Boží lásce v Kristu se ujímala chudých tohoto světa. Je to zázrak, že tato církev, která se dala zneužít ve prospěch bohatých a mocných, která mlčela, když měla nahlas mluvit, dostala od Boha novou příležitost zvěstovat evangelium o Boží lásce v Kristu pro všechny lidi, aby ti, kdo uvěří, byli zachráněni pro nový život v lásce, svobodě, spravedlnosti a bratrství a pro život věčný.

Jilemnickému sboru jsem téměř po 40 let proti pokrokářství a komunismu zvěstoval přicházející Boží království spravedlnosti a pokoje v Ježíši Kristu. Proti všelikým pochybnostem a únavě jsem nalézal sílu a pravý rozum v Písmu, ve svědectví apoštolů Ježíše Krista, odkud jsem došel k pevné jistotě, že Bůh odpouští a miluje nad naše pomyšlení.

Posílám touto cestou pozdravení jilemnickému sboru, jeho kazateli a staršovstvu. Jim a všem ostatním bratřím a sestrám gratuluji, že uvěřili a našli ve sboru své místo. Samému Bohu sláva! Buď Pánu čest!

Josef Veselý

Převzato z ET KJ roč. 2006, 13. prosince.

Pro jilemnický Zpravodaj připravil před časem - k stým narozeninám bratra Josefa Veselého - článek o jeho působení Martin Horák. Přinášíme z něj krátký úryvek, neboť odstavec, který zde citoval, výmluvně a názorně doplňuje předchozí článek.

Jako připomínku, jak a za jakých okolností pan farář Veselý působil, citujeme z hodnocení, které na něj v r. 1976 vypracoval tzv. tajemník pro věci církevní (TPVC), státní úředník, jehož úkolem bylo „dohlížet“ nad církvemi (přepisujeme včetně pravopisných chyb): „... *Sám studoval ve Francii a Anglii, udržuje styky s evangelíky z obou těchto zemí i z obou německých států/ Z NSR dostal auto/Aktivní byl zejm.v letech 1968/69 kdy také navštívil NSR, Francii, Itali. Je to člověk neupřímný, výborný organisátor,dělá pastorační činnost velmi agilnějak mezi dětmi/bibl.hod v rodinách/tak i mezi dospělými. Při revisi hospod. má vždy vše v nejlepším pořádku. K TPVC ma velmi odměřený postoj a poměr říká, že z něj byl jednou udělán reakcionář a teď že mu to zůstalo, že to není pravda... Je pro své jednání a chování 1 z kandidátů na odnětí státního souhlasu.*“ ---

CESTUJEME

Tenerife (1. část)

Loňské velikonoce jsme navštívili Tenerife, největší ze sedmi Kanárských ostrovů patřících Španělsku. Příjemné klima a písčité pláže lákají návštěvníky hlavně ze západní Evropy. Kromě slunění a koupání v moři však ostrov nabízí mnoho přírodních krás a dalších zajímavostí. Ostrov protáhlého hruškovitého tvaru o rozloze 2034 km² je vulkanického původu. Dominantou ostrova je hora Pico del Teide, která svojí výškou 3718 m je nejvyšší horou celého Španělska, její výška měřená z mořského dna je 7500 m. Její bílý zasněžený kužel, pokud není zrovna v mracích, je viditelný snad ze všech míst ostrova. Výstup na vrchol byl jedním z cílů našeho pobytu.

Na letiště Tenerife Sever jsme šťastně přistáli v noci. Až později jsme se dozvěděli, že na tomto letišti se 27. března 1977 udála vinou celé řady

nešťastných náhod a chyb pilotů nejhorší letecká nehoda. V podvečer za špatné viditelnosti letoun Boeing společnosti KLM při startu narazil na Boeing společnosti PanAm, popojíždějící po vzletové dráze. Výsledkem byl požár a 583 mrtvých v obou strojích, zachránilo se jen 61 lidí.

Autobusem po dálnici podél jihovýchodního pobřeží jsme dojeli do letoviska Los Cristianos. Hned druhý den v rámci aklimatizace nás autobus vyvezl do výšky přes dva tisíce metrů do rozsáhlé kaldery obkroužené horami, na severní straně se tyčí vrchol Teide. Národní park Teide byl vyhlášen přírodní památkou světového dědictví UNESCO. Návštěvnické centrum leží u skalnatého hřebene Roques de Garcia. První pitoreskní skalní útvary jsou obleženy davy, dál však už většina návštěvníků nejde. My obcházíme celý hřeben. Je zde zcela jiný svět než dole: pouštní krajina, sopečný písek, skály nejrůznějších tvarů hrají celou paletou barev, jeden z nich svým tvarem připomíná katedrálu. Mezi nimi roste několik druhů suchomilné vegetace. Značnou část kaldery pokrývá velmi členitý a těžce průchodný terén různě zvětralých lávových skal, místy tvořící skalní města. Podruhé jsme se do kaldery vrátili a vystoupali na horu Guajara (2715 m): kužel Pico del Teide se tyčil na druhé straně kaldery přímo proti nám. Pod vrchol Teide vede lanovka, pouze omezený počet návštěvníků však denně může vystoupit na vrchol, o povolení je nutno žádat předem.

Náš průvodce připravil pro nás plán výstupu bez lanovky. Z přístavního města Puerto de la Cruz na severním pobřeží, kam jsme se přesunuli, nás autobus opět vyvezl vrstvou dešťových mraků do dvou tisíc metrů pod horu. Dál stoupáme serpentinami po svých na Montaña Blanca (Bílá hora) (2750 m).

Cestou na svazích potkáváme několikametrové černé balvany, tzv. Teidská vejce, které se při erupci z vrcholu dokutálely až sem. I v této výšce lze najít

malé kytičky prodírající se mezi kamením. Stoupáme dál a v podvečer docházíme k chatě Altavista ve výšce 3260 m, kde máme nocleh. Sledujeme jedinečné přírodní divadlo: na krajině pod námi se trojúhelníkovitý stín hory postupně prodlužuje, až při západu slunce stín dosáhne obzoru. Vychází měsíc, mrzne, po večeři z vlastních zásob uléháme.

Ráno ještě za tmy při světle baterek v mrazu stoupáme sotva zratelnou pěšinkou ve sněhu. Začíná se rozednívat. Od horní stanice lanovky La Rambleta nás čeká posledních 150 výškových metrů. Stihli jsme to. Jsme ve výšce 3718 m na vrcholu vulkánu vysoko nad vrstvou mraků, je cítit sirné výpary z kráteru. Pozorujeme vycházející slunce. Na západě se stín hory sahající na obzor začíná zkracovat. Jsme zde sami, strážci parku a návštěvníci sem dorazí později, pokud silný vítr dovolí provoz lanovky. Ještě zajdeme na výhled do sousedního kráteru Pico Viejo pod námi. Při sestupu v poryvech větru umrzlý sníh klouže, je nutno dávat pozor na každý krok. Vracíme se k chatě pro batohy. Sestupujeme nejprve stejnou cestou, potom přecházíme rozsáhlou sopečnou poušť Cañada de los Guancheros: samý sopečný písek, občas keře, trsy travin a nad vším se tyčí bílý vrchol Pico del Teide. Po hodině jsme došli k botanické zahradě a muzeu národního parku Teide.

Kanárské ostrovy byly sice známé už ve starověku, ale pak se na ně zapomělo. V roce 1312 je znovu objevil Janovan Lanzarotto Malocello, v průběhu 14. století sem dopluli Italové, Portugalci a Katalánci. V průběhu 15. století španělští dobyvatelé postupně ostrovy dobyli a původní obyvatelé - na Tenerife žilo asi 30 tisíc Guančů - prodali do otroctví nebo asimilovali. Od 15. století ostrovy patří Španělsku. Dnes Tenerife není jenom největší ze sedmi Kanárských ostrovů, má také nejvíc obyvatel, 900 tisíc, převážně katolíků.

Náboženské tradice jsou zde velmi silné. Na Velký pátek se v mnoha městech organizují velikonoční průvody. Z přístavního města Puerto de la Cruz, kde bydlíme, jsme přejeli do města La Laguna spojeného s hlavním městem Santa Cruz tramvají. Na místě bývalého jezera ve vnitrozemí vzniklo město s téměř pravoúhlým systémem ulic. Místní průvod bývá nejvýznamnější na ostrově. Město dýchá sváteční náladou, ulice jsou vyzdobeny prapory visícími z oken. Podél kilometrové trasy průvodu ulicemi města zřízenci rozestavují na obou stranách řady židlí (k posezení za 1 euro). V 16 hodin z kostelů vycházejí průvody a shromažďují se v centrální katedrále.

V 17 hodin začíná vlastní velikonoční průvod. Stojím na rohu ulic, kde průvod zatáčí, televizní kamera snímající průvod nade mnou, stoupá a klesá. Kolem nás proudí nekončící průvod postav v pláštích a kápích jen s vystřiženými otvory pro oči (jako Ku-klux-klan) různých barev podle jednotlivých bratrstev: černých, bílých, modrých, hnědých, zelených, vínových a dalších. Řada mužů v řeholních hábitech jde po dláždění bosa s okovy a řetězy kolem kotníků, jiní vlečou těžký dřevěný kříž. Mezi nimi alegorické vozy s různou výzdobou: panna Marie má zabodnutou dýku v srdci, Ježíš na oslátku i na kříži a další velikonoční výjevy a hlavně množství květin a svíček apod. Pomalým kolébavým krokem za zvuku kapel trubačů a bubeníků se průvod sune ulicí. Pochodují také ženy a děti, muzikanti i vojáci. Závěr dvouhodinového průvodu tvoří elita města: ženy i muži ověšení rády na hrudi.

Z nálady účastníků i diváků mám dojem, že průvod není nepřijemnou povinností (jako naše povinné prvomájové průvody), ale spíše důvodem hrdosti na svoji farnost a město, města mezi sebou soutěží. Při setmění se vracíme do Puerta. Zde po denním průvodu začíná večerní průvod: opět mezi pochodujícími jedou vyzdobené alegorické vozy mezi spoustou diváků, ozářené světlem reflektorů. Příště se podíváme na další místa ostrova.

Jan Franců

Pokračování v příštím čísle.

BUDE

Pozvání do Evangelické akademie

Možná jste o naší škole již slyšeli, 1. září 2016 oslavila Evangelická akademie v Brně 25 let od svého vzniku. Naše VOŠ vzdělává budoucí sociální pracovníky od roku 1996, a to je také pěkná řádka let. Nejen že si vybudovala kvalitní pedagogický tým, je v souladu s moderními trendy ve vzdělávání sociálních pracovníků, ale vytvořila si také širokou síť kontaktů na sociální pracoviště, kde naši studenti vykonávají odbornou praxi.

Naším studentům se snažíme zprostředkovat i duchovní rozměr vnímání světa a specifikum naší církevní školy se projevuje především v předmětech Základy křesťanství a Křesťanská etika. Pravidelně se konají školní bohoslužby,

na které jsou studenti i vyučující zvaní. Velký důraz klademe na ekumenickou otevřenost, svobodu vyznání a vzájemné respektování názorů a postojů, které, doufejme, napomáhají nejen studentům odbourávat předsudky a představovat křesťanské myšlenky jako inspiraci pro sociální práci i pro jednotlivce.

Cílem praxe na Evangelické akademii je získat zkušenosti s rozmanitou škálou institucí a organizací a proto nás těší, že naši studenti, absolventi i vedoucí pracovišť oceňují kompetence, které během odborných praxí získali. Úzce spolupracující organizací je k naší veliké radosti Diakonie ČCE v Brně. Jsou zde ochotni poskytnout našim studentům odbornou praxi a naši studenti se rádi a opakovaně do Diakonie ČCE vrací. Naše spolupráce se již prohloubila, a to díky tomu, že řada našich absolventů se stala pracovníky Diakonie. Toto propojení dvou církevních institucí, které spolu úzce spolupracují, je velice pozitivně vnímáno i veřejností a dovoluje nám lépe prezentovat činnost a působení naší církve.

EA VOŠ Sociálně právní otevírá v dalším školním roce obor Sociální práce a zájemce o studium si dovoluujeme pozvat na Den otevřených dveří, který se koná 10. 5. 2017 od 10 do 16 hodin na Opletalově 6 v Brně, kde nás naleznete ve třetím poschodí.

Marta Joanidisová

Hudební nešpory v Červeném kostele

se připravují na neděli 7. května, začátek v 19:30. Vystoupí sbor Vox Iuvenalis, vede sbormistr Jan Ocetek. Biblické zamyšlení: Jaroslav Vítek. Výtěžek z dobrovolného vstupného je určen pro Handicap club Brno.

Akce se koná s podporou Jihomoravského kraje a statutárního města Brna.

Husovický dvorek

Sbor ČCE Brno - Husovice zve na XVIII. ročník známého festivalu.

23.4. divadlo Drak n' Roses - Zajíc v sedmém nebi

Anežka Konečná - Libeň

14.5. divadlo Polárka - Škola malého stromu

Marika Haklová-Bumbálková - obrazy

21.5. divadlo Já to jsem - Malý princ

Milan Magni - objekty

9. 6. divadlo Líšeň - Mazel a Sakumprásk (Noc kostelů ve 21:00)

Není-li uvedeno jinak, program začíná v 9:00 bohoslužbou, následuje vernisáž výstavy a divadelní představení.

Další podrobnosti na stránkách sboru: www.ccehusovice.cz

Brněnská muzejní noc v Červeném kostele

Sobota 20. května 18:00 - 24:00

Výstava Dřevěné kostely na Slovensku (zapůjčeno Památkovým ústavem SR), Papírové modely kostelů, prodej knih a turistické známky, Církev pro druhé - krátká videa.

18:00 a 19:00 Varhanní koncert, Martin Grombiřík

18:30, 20:30 Artikulární kostely na Slovensku, Václav Matoulek

19:30, 21:30 a 22:30 Kdo byl Martin Luther, Jaroslav Vítek

20:00 a 21:00 pěvecký sbor Mladost

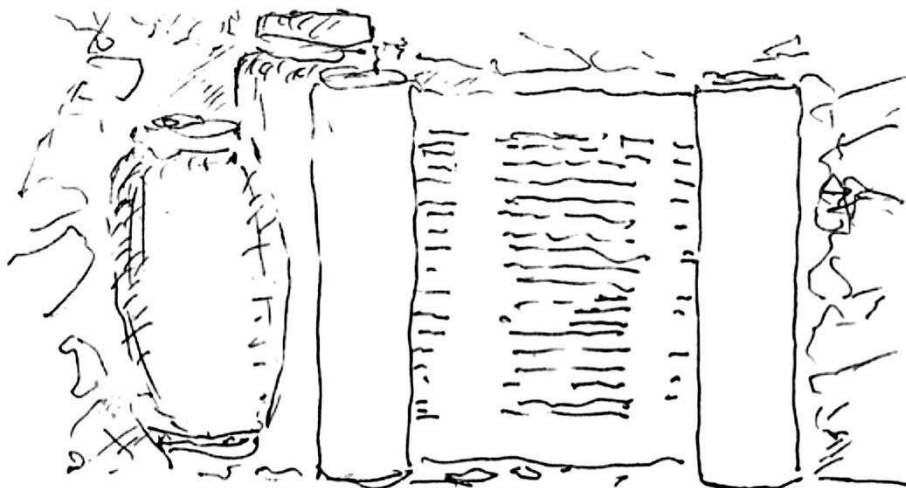
22:00 a 23:00 varhanní koncert, Stanislav Heller

23:30 Bohoslužba pro nevěřící, Jaroslav Vítek

Živel architektura

Podobu světa určují síly, které přesahují vše, co můžeme v úplnosti poznat a zvládat, ale od chvíle, kdy jsme poznali, že můžeme ke svému prospěchu pozměnit les, louku, potok a jeskyni, vzali jsme na sebe úděl hospodářů a stavitelů. Nad dobrým dílem našich rukou a myslí se můžeme a máme zastavit

a každý večer a každé ráno se znovu radovat z jeho plnosti, užitku a krásy. Je dobré, že můžeme sdílet to potěšení s lidmi po celém světě prostřednictvím právě takových slov a obrazů, které nám přivezl David Vávra. Jako architekt se umí dívat na lidské stavby, města, domy a chrámy jako na projevy živlu nad všechny živly, a to je neposlušný a chybný a také pokorný a tvořivý lidský duch.

Architekt David Vávra vybízí svými záznamy z cest za architekturou laskavě čtenáře, diváky a posluchače, aby s ním vstoupili do krajín poznamenaných působením nejednoznačného a nespoutatelného lidského živlu. Ukazuje na vznešenost i malost našich činů, na kámen, stůl a chrám, který mohl sloužit k vyjádření pokory a vděčnosti, ale mohl být i pyšnou žádostí o zvláštní výhody. Tomu, který sám sebe obětoval za nás, stačilo jen místo skryté v našich srdcích, a proto můžeme hledat a nacházet to dobré ve všech lidských výtvorech doma i ve světě.

Můžeme být vděční za to, co se z nich dochovalo. Může to být velechrám, pevnost, přístav, kříž vysoko na skále a může to být i pár řádků písmen na pergamenu nebo hliněné tabulce. Může to být olivový háj, vinice a zahrady. Může to být pozdrav od lidí, kteří se na nás usmáli a se kterými máme tu čest sdílet stejná místa a čas.

Zveme vás tedy na besedu s Davidem Vávrou ve čtvrtek 1. 6. 2017 v 17:17 a na vernisáž výstavy jeho záznamů z mnoha cest za architekturou (nejen do Izraele) v sále Václava Pokorného ve sborovém domě ČCE Brno I, Opletalova 6.

Další dny je po domluvě vstup volný v době provozu sborového domu.

Seniorátní souznění... s Martinem Lutherem

Seniorátní neděle brněnského seniorátu v Nosislavi 28. května 2017

9.00 bohoslužby pro malé i velké - vede a káže Radka Včelná

10.30 - 11.00 občerstvení

11.00 „Žít křesťanský život neznamena být zbožným...“

o Lutherově spiritualitě přednáší Ondřej Macek

Paralelní program pro děti:

• Hudební dílna • Výtvarná dílna • Sportování

s Lutherem • Pro nejmenší

Luther light aneb o Lutherovi zlehka - interaktivní program pro mládež

Promítání filmu Luther

12.30 společný oběd v HD - bagety a guláš

14.00 Odpolední program - 2x 45 minut:

Půlrok v Tanzánii - Anežka Rybáriková (POEM) Kulatý stůl: diakonie v našem sboru a seniorátní krabice od bot (PODI) Tržiště nápadů aneb výměna nápadů na aktivity s dětmi ve sboru - Daniela Bednaříková (POD) Zpívejte s námi - setkání zpěváků Frisbee a Lutherova růže (SOM)

Pro děti větší i menší: Obrazy ze života Lutherova - ilustrátorská dílna - provedou výtvarnice Tereza Řičanová a Madla Rutová

15.00 - druhý blok programů

16.00 - společný závěr v kostele - Iva Květonová

Oběd bude zajištěný (guláš a bagety i vegetariánské), kdo byste o něj stáli (ale nejen vy), prosíme, přihlaste se na neděli předem (ať máme představu o počtu účastníků) do pondělí 22. května na adrese:

<http://svitavy.evangelnet.cz/senioratni-nedele>

Za dovozené pohoštění budeme rádi.

Náklady spojené s nedělí budou hrazeny z výnosu chrámové sbírky. Při neděli budou ke koupi knížky. A dojde také (pod vedením Marie Weissové) ke stavbě první sochy Martina Luthera na Moravě!

Kavárnička Brno I

3. 5. David Mikolášek: o obrazech Kateřiny Machytkové „Ke světlu“
10. 5. Sestra Věra Bednářová: o profesorovi Josefu Koudeckém
17. 5. Pel-mel
24. 5. Jan Franců: promítání fotografií z cest
31. 5. Vystoupení studentů konzervatoře

LIDÉ VE SBORU

Brno I

2.5.	Josef Boháček	77 let
3.5.	Pavel Paseka	81 let
6.5.	Vít Hloušek	40 let
7.5.	Irena Poláčková	40 let
8.5.	Vlasta Dvořáková	81 let
10.5.	Alois Janíček	76 let
10.5.	Jiří Šimurda	80 let
11.5.	Marie Klímová	86 let
11.5.	Iveta Lízalová	40 let
12.5.	Marek Kunderata	30 let
13.5.	Jana Horáková	50 let
14.5.	Oldřich Krejčí	86 let
14.5.	Pavel Kučera	75 let
14.5.	Jiřina Švarcová	88 let
15.5.	Karel Staník	40 let
24.5.	Jarmila Bartáková	75 let
25.5.	Ludmila Výšková	89 let
26.5.	Jaromír Kožoušek	90 let
26.5.	Filip Michal	20 let
26.5.	Jan Waigel	74 let
27.5.	Blahoslav Dobeš	82 let
29.5.	Olga Hanzlová	79 let
30.5.	Rut Hanáková	77 let

Pokřtěna byla:

- 9.4. Eva Dobrovodská, nar. 2016
- 30.4. Sofie Gänsdorferová, nar. 2017
- 30.4. Viktorie Šlesinger, nar. 2016

Brno II

4.5.	Věra Haneflová	82 let
4.5.	Miroslav Hulánek	72 let
4.5.	Miloslav Mikuš	70 let
5.5.	Zdenka Dušáková	70 let
7.5.	Pavel Just	74 let
8.5.	Eva Pilátová	84 let
10.5.	Zdeněk Kolář	74 let
10.5.	Olga Vašíčková	70 let
16.5.	Ervín Fussganger	76 let
21.5.	Jiří Maršálek	71 let
22.5.	Alena Bolomová - Kotari	78 let
22.5.	Marcela Zemánková	76 let
24.5.	Milena Svitavská	94 let
25.5.	Bohumír Popelář	80 let
26.5.	Dagmar Lipáková	87 let
27.5.	Vlasta Havlínová	78 let
28.5.	Svatopluk Mrázek	71 let
30.5.	Jiří Farský	82 let

Oddáni byli:

- 1.4. Barbora Svobodová a Blažej Kříž
- 8.4. Pavla Kusá a Michal Žarníkov

DÍKY A PROSBY

Pane, náš Bože,

děkujeme ti za možnost připomenout si sled dějů, které pohnuly světem, které hnuly i naším osobním světem, kterými jsi do našich světů vstoupil ty.

Kristus Ježíš byl zajat, abychom my byli svobodní, byl obžalován, abychom my byli ospravedlněni, on trpěl, abychom my se dočkali radosti, on zemřel, abychom my směli žít.

Nezasloužili jsme si tvou přízeň, Pane, nezasloužili jsme si tvou pozornost.

Prosíme, dej nám svého Ducha, abychom pozorně slyšeli svědectví, které dnes zazní, abychom uposlechli tvůj hlas, abychom se tebou nechali pozvat do společenství kolem tvého slova a kolem tvého stolu. Amen.

Modlitba zazněla v Blahoslavově domě v úvodu bohoslužeb na Zelený čtvrtek 13. 4. 2017.

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

K pravidelné schůzi se staršovstvo sešlo 10. 4. 2017. Přítomni byli dosud sloužící i nově zvolení bratři a sestry starší. V úvodu schůze proběhla volba, při níž byl kurátorem sboru zvolen bratr Václav Matoulek, místokurátorem bratr Milan Ryšavý. Dále se staršovstvo věnovalo přípravám nadcházejícího sborového programu: velikonočním svátkům, slibu staršovstva, plánovaným služebnostem, Noci kostelů a Brněnské noci muzeí, hudebním nešporám, besedě s Davidem Vávrou aj. Na programu jednání byly také nutné opravy a přípravy před přestavbou fary na Pellicově ulici. Staršovstvo souhlasilo s tím, aby výběr stavební firmy provedla stavební komise.

Jana Hofmanová

Brno II

Staršovstvo se při své dubnové poradě vrátilo k otázce slavení večere Páně v našem sboru a rozhodlo, že bude vysluhována alespoň jednou měsíčně, tzn. na svátky a další určené neděle, podle schváleného liturgického kalendáře. Vyhodnotilo průběh výročního sborového shromáždění a připravilo služby presbyterů pro služby Boží na velikonoční svátky. Staršovstvo vzalo na vědomí zprávu o průběhu zemních prací na farní zahradě, přestavbě sborové kuchyňky a úpravách zadních sálů Blahoslavova domu. Presbyterům byla nabídnuta možnost ujmout se čtení při bohoslužbách v Blahoslavově domě.

Martin Horák

Brno-Židenice

Staršovstvo se zabývalo programem ve sboru, přípravou sborového večera v květnu i červnového sborového dne. Rozhodlo, že se letos nepřipojíme k Noci kostelů, aby ti, kdo se na ní každoročně organizačně podílejí, měli možnost navštívit jiná místa. Usneslo se podat Jeronýmově jednotě žádost o dar na opravu elektroinstalace na faře i v kostele a na výměnu topidel v kostele.

Radka Včelná

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 15.5.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblická hodina pro děti

19:00 příprava NŠ

19:00 modlitební setkání

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 3., 17., 31.5.

15:00 kavárnička

18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 4., 18.5.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 15.5.

Úterý:

8:30 Dvojka – dětský klub

17:00 b.h.Tišnov 2., 16., 30.5.

19:00 setkání stř. generace

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 10., 24.5.

14:00 biblické čtení DD Kociánka 3., 17., 31.5.

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba 25.5.

9:30 Mateřský klub 11., 25.5.

14:30 Café 4., 18.5.

16:00 vyučování dětí, konfirm. příprava

17:30 mládež II.

Pátek:

8:30 Dvojka – dětský klub

Sobota:

9:30 DD Kociánka 13., 27.5.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setk. v Blah. domě

Brno – Husovice

Pondělí:

18:15 konfirmandi

Čtvrtek:

17:15 mládež

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 11.5.

Pátek:

15:30 děti

Neděle:

9:00 nedělní škola

18:00 Desert 28.5.

Brno – Židenice

Pondělí:

13:30 bibl.hod.pro děti

Blansko

14:30 konfirmandi Blansko (obojí 15.5.)

18:30 staršovstvo (1.5.)

19:00 bibl.hod.Blansko (22.5.)

20:00 příprava NŠ (15.5.)

Úterý:

15:15 biblic. hodina pro děti

16:30 konfirmační příprava

18:00 modliteb. setkání 2.5.

19:00 Modlitby a zpěvy z Taizé 9.5.

19:19 DŽES (kromě 9.5.)

Středa:

17:30 mládež

19:00 biblická hodina

Pátek

18:30 setkání sboru (26.5.)

19:00 střední generace (12.5.)

Neděle:

9:10 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:30 pěv. sbor ChraPoT

Brno I**Brno II****Brno - Husovice****Brno - Židenice**

7.5.	neděle Iubilate BK Jaroslav Vítek ČK Jaroslav Vítek Rch Jiří Šimsa ČK 19:30 Jaroslav Vítek <i>nešpory</i>	BD Saša Jacobea Tiš Saša Jacobea	Hu Petr Matuška ČK 19:30 Jaroslav Vítek, <i>nešpory</i>	Žd Radka Včelná, VP Bl Radka Včelná, VP
14.5.	neděle Cantate BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber, <i>křest</i>	BD Jaroslav Vítek Tiš Pavel Just	Hu Štěpán Hájek, <i>Husovický dvorek</i>	Žd Radka Včelná Bl Radka Včelná
21.5.	neděle Rogate BK Jana Hofmanová ČK Jana Hofmanová Rch Jana Hofmanová	BD Saša Jacobea, <i>křest</i> Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek, <i>Husovický dvorek</i>	Žd Radka Včelná Bl Radka Včelná
25.5.	Nanebevstoupení Páně Opl 17:00 Jaroslav Vítek			
28.5.	neděle Exaudi BK Martin Grombiřík ČK Martin Grombiřík	BD Saša Jacobea Tiš Vladimír Hauser	Hu Štěpán Hájek, <i>křest</i>	Žd neuvedeno Bl Jan Asszonyi
4.6.	Neděle svatodušní BK Jana Hofmanová, VP ČK Jana Hofmanová, VP Rch Jana Hofmanová, VP	BD Saša Jacobea, Martin Horák, VP, <i>konfirmace</i>	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Radka Včelná, VP Bl Radka Včelná, VP

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Červený kostel v 10:00
Opl: sál Opletalova 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Tiš: Tišnov v 10:30
Kuř: Kuřim v 9:00

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
Bl: Blansko v 14:00